

LES CRÍTQUES

DRAMA

Soledad i tendresa

Solás

Teatre Romea
21 D'OCTUBRE

AUTOR: Benito Zambrano. VERSIÓ: Antonio Onetti. DIRECTOR: José C. Plaza. INTERPRETS: Lola Herrera, Natalia Dicenta, Carlos Álvarez

GONZALO PÉREZ DE OLAGUER
gperez@elperiodico.com

Solás, la pel·lícula de Benito Zambrano, va ser un gran èxit, sorprenent per a la majoria. El cineasta andalús va portar a la pantalla una història de soledats, centrada en tres personatges que viuen en un mateix edifici: una mare, la seva filla i un veí. Gent humil, a més. Ara, Antonio Onetti firma la versió teatral d'aquella pel·lícula i a partir d'aquí s'alça un èxit teatral, dirigit per José Carlos Plaza, construït sobre dos sòlids suports: la paraula i la interpretació. La història és la mateixa i l'obra teatral és fidel a l'original: s'hi accentua el drama i s'hi potencien les escenes sense text, els silencis. Els personatges principals són creïbles des del primer moment, l'escenari s'omple de tendresa i la funció fa patents algunes exigències que per a molts poden semblar ridícules: la bondat, l'entrega personal, l'ajuda desintressada.

L'obra del Romea és un drama no habitual avui als nostres escenaris. Un drama traspassat per la humanitat dels protagonistes i fet amb personatges reconeixibles. Solás li parla a l'espectador d'un dolor interior, profund, que sol formar part de la quotidianitat dels que viuen la soledat com un mal personal. El text, que puntualitza les circumstàncies de cadascun dels tres protagonis-

TENSIO CARLOS ALVAREZ I LOLA HERRERA EN UNA ESCENA DE 'SOLÁS'.

tes, ofereix una alternativa a la seva soledat: l'afecte i la comprensió. La representació avança i cada vegada comprimeix més l'espectador, sumit en un bany de tendresa. Estan resolts amb encert els espais que demana l'obra: dues habitacions i un replà, un hospital, el carrer, el bar, principalment. I el muntatge compta amb una bona direcció de José Carlos Plaza, que deixa respirar la història, encara que la sotmet a una il·luminació, a parer meu, excessivament tènue.

El treball dels actors, 10 en total, contribueix a crear un ritme en ascens emocional. Possiblement aquesta és la millor interpretació fins ara de Natalia Dicenta, amb un personatge que condueix

cap a l'esperança el seu infern personal. Lola Herrera està convincent, sensible, exhibint una mare castigada per la vida i plena de por en la seva vida diària. I Carlos Álvarez entra amb saviesa en un personatge essencialment bondadós, que deixa caure les poques notes d'humor de la representació. Solás és una funció fidel a la pel·lícula, que a més no suavitza el tema de la droga i la seva dependència, que ofereix tendresa i un final obert a l'esperança. Parlaria d'un teatre commovedor, crític, reconeixible, estretament vinculat a la vida. D'un drama, un gènere, hi insisteixo, poc freqüent a la cartellera.

HUMOR

Divertida i cruel
paròdia sobre el
fameig de la tele

Mamá, quiero ser famoso

Teatre Novedades
18 D'OCTUBRE

COMPANYIA: La Cubana. AUTOR I DIRECTOR: Jordi Milán. MÚSICA I LLETRES: Joan Vives. COREOGRAFIA: Leo Quintana

G. P. O.
gperez@elperiodico.com

Després de dos anys d'absència torna La Cubana. Ho fa amb un muntatge en format de xou musical en què 10 actors aconseguen que sembli que en siguin molts més: les projeccions en pantalla que els multipliquen, el moviment entre l'escenari i la platea, el ritme i l'atractiva banda sonora contribueixen a aquest efecte. *Mamá, quiero ser famoso* no parodia determinats programes de tele, ni alludeix a personatges reconeixibles. Qüestiona fins a la burla, sempre en to d'humor, els qui es pensen que sense sortir a l'amenada caixa tonta no existeixen i els telespectadors addictes als programes de fameig i morbo.

Una vegada superada una arrencada excessivament llarga –una productora anglesa trasllada a Espanya un programa que busca nous famosos–, l'obra aconsegueix que el públic s'ho passi molt bé. Hi ha grans èxits: les monges rockeres, la nena prodigi a l'hospital, l'enquesta al carrer sobre el que és la fama, l'aparició de Sebastià l'Amour en un homeatge a la Bodega Bohemia. I hi ha un final patètic i al·ligador. Embolicat en paper de rialles i *cubanism* marca de la casa, del qual Jordi Milán n'és el millor pregoner, La Cubana no amaga l'amargura del seu últim producte.

COMÈDIA

Un joc original
en dos teatresG. P. DE O.
gperez@elperiodico.comCasa i Jardí
Teatres Fortuny i
Bartrina de Reus
15 D'OCTUBREAUTOR: Alan Ayckbourn.
DIRECTOR: Ferran Madoico.
INTERPRETS: Andreu Benito,
Ricard Borràs, Lluïsa Castell,
Rosa Novell, Pep Tosar

El Centre d'Arts Escèniques de Reus, dirigit per Ferran Madoico, va tenir una brillant inauguració amb *Casa i Jardí*, dues comèdies en una que es representen simultàniament en dos escenaris, d'Alan Ayckbourn, autor del formidable *Pel davant i pel darrere*. A Reus es van utilitzar els dos teatres històrics, el Fortuny i el Bartrina, separats per 400 metres. L'obra està escrita en to de comèdia i amb una acusada acidesa. La mirada crítica de l'autor sobre una societat burgesa de províncies la fa anar més enllà del que seria pur divertiment. El muntatge té la seva cara oculta: les corredisses dels actors d'un teatre a l'altre amb l'ajuda exterior d'un equipament logístic. No són obres complementàries: *Casa* té entitat pròpia i *Jardí* és complementària. Repartiment eficaç, amb noms propis, com els de Rosa Novell, Pep Tosar, Andreu Benito i Rosa Renom.

CONTEMPORANI

L'esplendor
del monstreNÚRIA SÀBAT
nsabat@elperiodico.comLa rose et
la hacheTNC (Sala Tallers)
20 D'OCTUBREAUTORS: W. Shakespeare / C.
Bene. DIRECCIÓ: G. Lavaudant

Impressonat amb el muntatge sobre Ricard III que va fer Carmelo Bene el 1977, Georges Lavaudant el va portar a escena amb les seves pautes. Vint-i-sis anys després, reprèn un projecte que suposa, entre altres encerts, el retorn d'Ariel García Valdés com a actor. Potència la teatralitat del personatge al ressaltar-ne les cares i arestes: la seva deformitat física i esperit cruel, però també el paradoxal halo seductor que sacralitza la seva maldat. I aquí el monstre pren la seva esplendor i arriba el prodigi que neix quan actor i personatge, o al revés, es troben. Elogis extensibles també a Lavaudant, magnífica reina mare, i a la resta d'actors. *La rose et la hache* és d'una bellesa absoluta, que fascina des de l'instant en què un centenar de copes s'il·luminen sobre una taula de banquet i el reflex del vidre es tenyeix de vermell al barrejar-se amb el vi que les omple. Una bellíssima imatge que al·ludeix a la sang abocada i la que inundarà la cort.

DANSA

Una proposta
d'exquisida nuesaMONTSE G. OTZET
motzet@elperiodico.comA stream
(El corrent)L'Espai
20 D'OCTUBRECOMPANYIA: Cobosmika.
COREOGRAFIA: Olga Cobos,
Peter Mika. INTERPRETS:
O. Cobos, J. Cobos, V. Michl

Fa anys, Olga Cobos va trobar a l'estranger la resposta a la seva ànsia artística i el lloc on evolucionar professionalment. El seu nom resulta per això poc conegut a Espanya, cosa que sorprèn quan s'admira el treball que presenta: una dansa d'exquisida nuesa. Sense res artificiosos ni moviments gratuïts, els coreògrafs Olga Cobos i Peter Mika ofereixen un espectacle amb dues obres: *Episod III* i *A stream*, convergents en sobrietat, pulcritud i d'interpretació excel·lent. Amb una escriptura gestual àgil i física, barreja de tècniques molt diverses, cristal·litzen un treball solvent, madur i mimat fins a la medulla. Braços com ales de motor, cames com ganivets, ràfegues felines, cossos que s'ondulen i comparteixen el compàs de la música i una fisicalitat potent i hipnòtica, es veuen potenciats per l'únic element escènic: unes llums que saben perfilar ambients.